

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **F. K.**, zast. JUDr. Josefem Moravcem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2012 č. j. OAM-300/LE-BE02-P12-2011, t a k t o :

- I.   **Žaloba s e z a m í t á .**
- II.   **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III.   **Odměna advokáta JUDr. Josefa Moravce s e u r č u j e částkou 12.826,- Kč. Částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci rozhodnutí na účet advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce požádal dne 29. 9. 2011 Českou republiku o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že Tunisko opustil někdy v dubnu či květnu 2011, asi měsíc pobýval v Itálii a následně přicestoval do České republiky. Za důvod odchodu označil své členství v Demokratické legislativní unii, což byla vládní strana, jejíž členové v

souvislosti s událostmi z počátku roku 2011 jsou dle žalobce pronásledováni. Do země se vrátit nemůže, jelikož z aktuálních informací od otce je zřejmé, že situace v Tunisku je neklidná a žalobce se v případě návratu obává o svůj život. Žalovaný vyhodnotil jím přednesené informace na pozadí zpráv o Tunisku, které k případu shromáždil a rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen zákon o azylu), neudělil.

Ten ve včasné žalobě namítl pochybení správního orgánu, které mělo za následek nesprávné rozhodnutí o jeho žádosti. Žalovanému vytýkal nesprávné vyhodnocení nebezpečí, které mu v Tunisku hrozilo a o němž lze předpokládat, že by pokračovalo v případě jeho návratu. Svůj „odůvodněný strach z pronásledování“ opíral o své členství v politické straně, která měla být již rozpuštěna, nicméně je proti ní jako proti bývalé vládní straně veden boj. Je tak logické, že žalobci by státní orgány Tuniska nebyly schopny a ani ochotny poskytnou adekvátní ochranu a bezpečnost, a proto není reálná ani úvaha o případné přestěhování se v rámci země. Navíc má žalobce obavy z reakcí dvou osob, které při volbách vhodily do volební urny lístky nevládní strany, nabyly přesvědčení, že je žalobce udal a hodlají se mu pomstít. Žalobce připustil, že byl řadovým členem, pomáhal při volbách, organizoval přípravy oslav a rozdával letáky ve prospěch své strany. Dále uvedl, že do strany v zásadě vstoupil ze zjištěných důvodů, potřeboval taxikářskou licenci a dle jeho přednesu mohlo být toto oprávnění uděleno toliko členovi vládní strany. Tvrdil, že v Tunisku nyní dochází k zabíjení osob, které sympatizovaly z bývalou vládou a vládní stranou. V České republice žije jeho bratr, žalobce zde navázal intimní vztah s přítelkyní a hodlá zde i nadále pobývat. Z jeho příběhu vyplývá, že v Tunisku nemohl zůstat a nemůže se do země vrátit, neboť by byl pronásledován ze strany státních orgánů a rovněž i ze strany soukromých osob za své členství a sympatie k bývalé vládní straně. Má informace o násilí páchaném na jeho kamarádech. Nesouhlasil s hodnocením žalovaného o nekonzistentnosti své výpovědi, určité nepřesnosti vysvětloval chybným tlumočením. Rozhodnutí žalovaného je tak v rozporu se soudní judikaturou, např. odporuje rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně (dále jen NSS) sp. zn. 6 Azs 235/2004 ze dne 21. 12. 2005. Poukázal na informace shromážděné žalovaným, které jeho obavy potvrzují. Ze všech těchto důvodů je zřejmé, že správní orgán rozhodl nesprávně, neboť v případě žalobce byly naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Trval na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v reakci na žalobu s datem 17. října 2012 shrnul námitky v žalobě uvedené a připojil své stanovisko v tom směru, že neprokazují žádné konkrétní pochybení na jeho straně. Obsah žaloby prakticky zaznamenal příběh žalobcem přednesený, nepřinesl žádné další skutečnosti, které by nebyly v řízení posouzeny. Správní orgán v reakci na žalobu zopakoval své hodnocení příběhu žalobce a svůj pohled na jím tvrzené problémy. Zdůraznil, že popis situace v Tunisku učené žalobcem, je vytržen z celkového kontextu. Problémy v zemi jistě nelze zpochybňovat, nicméně shromážděné informace potvrzují, že z kroků současné vlády je zřejmé, že tyto nasvědčují snaze zamezit dalším protiprávním zásahům,

současná politická reprezentace je rovněž vstřícná k přítomnosti pracovníků mezinárodních organizací zabývajících se problematikou dodržování lidských práv. Z informací se pak podává zřejmá snaha o stabilizaci a demokratizaci politického uspořádání země, byť je i nadále doprovázeno např. trvajícím kriminalitou. K tomu správní orgán připomněl postoj Rady Evropské Unie obsažený ve Směrnici 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004, kde se pod bodem (26) uvádí: „Nebezpečí, kterým je všeobecně vystaveno obyvatelstvo jednotlivých zemí nebo jeho část, sama o sobě nepředstavují konkrétní ohrožení, které by mohlo být hodnoceno jako vážná újma“.

Krom toho žalovaný poukázal na chování žalobce, který se po zadržení orgány policie prezentoval jako státní příslušník Libye a neuváděl tak správné informace o své osobě. V řízení uvedl, že v červnu 2011 mu byl vystaven na zastupitelském úřadě Tuniska v České republice cestovní doklad, což nenasvědčuje o zvýšeném zájmu státních orgánů Tuniska o osobu žalobce. Výpověď žalobce není pouze nekonzistentní, jak se snaží žalobce tvrdit, nýbrž jím předkládané informace si jednoznačně protiřečí a zakládají oprávněný důvod k pochybnostem o věrohodnosti žalobcova příběhu. K této otázce se vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 3. 9. 2009 sp. zn. 7 Azs 63/2009 či v rozsudku ze dne 14. 5. 2008 sp. zn. 7 Azs 25/2008. Rozhodnutí bylo dle přesvědčení správního orgánu vydáno v souladu se zákonem, obavy žalobce s ohledem na vnitřní rozpornost jeho příběhu neshledal opodstatněnými a trval na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, projednal soud žalobu za přítomnosti obou účastníků a tlumočníka. V mezích vytčených žalobními body poté napadeného rozhodnutí přezkoumal (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

V průběhu řízení žalobce setrval na jím dosud učiněných přednesech. Zdůraznil, že informace žalovaným shromážděné nepovažuje za objektivní, neboť vycházejí především z „amerických zdrojů.“ Žádná z organizací v Tunisku nebyla, dle žalobce v zemi panují velké problémy, politické strany bojují mezi sebou o moc a měl být zabit jeden člen Demokratické legislativní unie. Podle informací od členů rodiny je žalobci i nadále vyhrožováno, a proto se nemá do země vracet. K vytýkané nevěrohodnosti své výpovědi uvedl, že vždy tvrdil, že byl členem Demokratické legislativní unie. V Tunisku dle žalobce existuje „tatáž“ strana, která se přejmenovala na „Volání Tuniska“. Žalobce závěrem doplnil, že nemá problém s vládou, ale s některými osobami, které mu usilují o život. Konkrétně se má jednat o již zmiňované dva muže, kteří nevolili vládní stranu, byli za trest zavřeni, mučeni a vinu kladnou žalobci, který u voleb asistoval.

Žalovaný odkázal na průběh správního řízení a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že situace v Tunisku je ze strany českých orgánů monitorována, lze připustit zvýšenou kriminalitu, nicméně obecně a stejně tak i ve vztahu k osobě žalobce důvody pro udělení mezinárodní ochrany nezakládá.

Krajský soud dotazem na přítomného tlumočníka arabského jazyka ověřil, zda-li mohlo dojít v řízení před správním orgánem k nesprávnému tlumočení např. v tom směru, že žalobce uvedl, že byl členem Demokratického seskupení a tlumočník by tento název přeložil jako Demokratická legislativní unie. Tlumočník takového pochybení v tlumočení vyloučil.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu udělí azyl, bude-li v řízení zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) je zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Při rozhodování o žádosti samotného žalobce vycházel správní orgán z informací poskytnutých žalobcem v žádosti ze dne 29. 9. 2011 doplněných v pohovorech konaných dne 19. 10. 2011 a 11. 4. 2012. Dokazování doplnil souborem informací hodnotících situaci v Tunisku. Jednalo se o standardní zprávy z obvyklých informačních zdrojů, které zachycovaly situaci v otázce dodržování lidských práv a svobod v Tunisku – konkrétně správní orgán disponoval Zprávou Congressional Research Service pro Kongres Spojených států amerických, Alexis Arieff, ze 16. prosince 2011 s názvem „Politický přechod v Tunisku“, Výroční zprávou Human Rights Watch z ledna 2012 a četnými a aktuálními informacemi o vývoji situace v Tunisku obsaženými v databázi ČTK.

Řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází z ustáleného a poměrně jednoduchého principu. Žadatel předloží své konkrétní důvody, pro které žádá o pomoc cizí stát, doloží k žádosti důkazy - má-li je k dispozici - a správní orgán vyhodnotí reálnost, pravdivost a věrohodnost příběhu na pozadí informací o konkrétní zemi. V přezkumném řízení soudním je v řízeních o udělení mezinárodní ochrany pevně ustálený názor na požadavek věrohodnosti, logičnosti a přesvědčivosti výpovědi předkládaných žadateli a to tím více za situace, kdy nejsou dotyční schopni svá tvrzení doložit konkrétními důkazy, což je i projednávaný případ žalobce. Krajský soud proto ve svých rozsudcích při respektování judikatury Nejvyššího správního soudu v Brně (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004-40) opakovaně zdůrazňuje, že *„pro případ, kdy není žadatel o azyl schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, což je situace převažující, musí si být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem. Ty totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhybavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění,*

jsou v závěru při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné. Je totiž nutno vycházet z toho, že udělení azylu je institut výjimečný, když jeho účelem je poskytnout ochranu jen tomu, kdo cítí skutečnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně o azylu uvedených. Pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou přitom základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o kterých žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu, mohou být ověřeny zpravidla jen rámcově. Potřebnou věrohodnost přitom sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost jejích tvrzení zjištěna nebo jde-li o tvrzení, která jsou v celkovém kontextu věci nemožná a vyloučena. A to je právě daný případ, když ve výpovědích žalobce byly zjištěny zásadní a výše zaznamenané nesrovnalosti.“

Za situace, kdy žalobce nepředložil krajskému soudu žádné konkrétní důkazy, považuje soud za správné plně odkázat na obsah odůvodnění rozsudku žalovaného, který příběh žalobce a informace jím poskytované ve svém rozhodnutí zaznamenal téměř doslovně. Při posuzování důvodnosti žalobcovy žádosti tak krajský soud ve shodě se žalovaným ověřil, že žalobce měl být členem vládní strany, jejíž název uvedl jako Demokratická legislativní unie, která byla po odchodu prezidenta po tzv. „jasminové revoluci“ zpočátku roku 2011 rozpuštěna. Žalobce připustil, že byl řadovým členem a jako důvod vstupu do strany jednoznačně zmínil ekonomické výhody, konkrétně možnost získání taxikářské licence.

Ve druhém pohovoru konaném dne 11. 4. 2012 pak zcela spontánně zmínil, že pracoval pro „jednu skupinu“, která se jmenovala Demokratické uskupení a mělo se podle žalobce jednat o politickou stranu od bývalého prezidenta Zína Abidína bin Alího. Tvrdil, že tlumočnick nepřekládal v prvním pohovoru správně. Popsal ji jako stranu, která nikdy nebyla v parlamentu a rovněž tak ani nikdy nevládla. Přesto žalobce s touto stranou, která spolupracovala s bývalou vládní stranou, spojuje své problémy pramenící ze strany dvou soukromých osob z doby účasti žalobce u voleb (hlídání volebních uren a podezření těchto dvou osob, že je žalobce udal, neboť nevolily vládní stranu). Jistě k přesvědčivosti příběhu žalobce nepřispívá, když na počátku řízení před žalovaným pouze zmínil obavy z reakce těchto osob, zatímco při jednání soudu doplnil, že tyto osoby měly být uvězněny, fyzicky napadány, a proto se chtějí žalobci pomstít. V podstatě při jednání soudu zredukoval své problémy na obavy z reakce oněch dvou osob. Pokud by skutečným důvodem odchodu žalobce byl pouze tento problém, jak posléze uvedl, pak své obavy jistě mohl řešit přestěhováním se na jiné místo v Tunisku. Finančně by nestrádal, neboť potvrdil, že po celou dobu jeho odchodu je penězi saturován ze strany otce a dalších příbuzných. Krajský soud je ovšem přesvědčen, že není zapotřebí blíže a podrobněji na tvrzení žalobce reagovat, neboť pochybnosti žalovaného o věrohodnosti příběhu žalobce sdílí rovněž. Např. při jednání soudu tlumočnick arabského jazyka bez pochybností uvedl, že žalobcem namítanou záměnu, resp. tvrzený nesprávný překlad jména stran považuje za nepravděpodobný. Žalobce žádné konkrétnější informace nesdělil, svůj příběh v průběhu řízení upravoval a hrozící potíže stupňoval (viz. přednes u jednání soudu, kdy popisoval fyzické útrapy mužů, jejichž msty se v případě návratu obává).

Další skutečnosti, které vedly krajský soud k podpoře rozhodnutí žalovaného, pramení z tohoto postoje žalobce: ačkoli tvrdil opodstatněné obavy, pro které Tunisko opustil, tak po příjezdu do Itálie, která je jednoznačně bezpečnou zemí, zde měsíc nelegálně pobýval a o udělení mezinárodní ochrany nepožádal. Vysvětlil, že tak učinil proto, že v České republice má bratra a přátele. Je však ustáleným, akceptovaným a zcela oprávněným požadavkem, aby žadatel prchající ze země svého původu, požádal o ochranu v čase co nejkratším a v momentě, kdy tak lze učinit bez obav. Žalobce takto nekonal a stejně tak nepostupoval ani v době, kdy přicestoval na území České republiky. Pobýval zde nelegálně s tím, že se obával nuceného návratu. Tento argument nemůže krajský soud akceptovat, když žalobce do republiky přicestoval cíleně za bratrem, tudíž za osobou v problematice pobytu cizinců se orientující. K tomu žalobce při zadržení orgány policie uvedl záměrně jako zemi původu Libyii, tudíž zcela vědomě poskytoval orgánům země, kde se hodlal ucházet o pomoc a ochranu, nesprávné údaje o své osobě (rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 13. září 2011). Tyto skutečnosti ve svém souhrnu podpořily názor krajského soudu o správnosti závěru žalovaného, který příběh žalobce posoudil jako nevěrohodný.

V ostatním si krajský soud dovoluje odkázat na obsah podrobně odůvodněného rozhodnutí správního orgánu, který se zabýval všemi podstatnými přednesy žalobkyně a kdy jím zjištěné a následně přijaté a odůvodněné závěry plně akceptuje. Pro tento postup našel krajský soud oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“ Krajský soud je přesvědčen, že žalobce použil dílčí znalosti o problémech v Tunisku a využil je pro svůj konkrétní příběh. Výše popsaná nekonzistentnost jeho příběhu, protichůdná tvrzení vztahující se k téže otázce včetně stupňování potíží, které nebyl schopen přesvědčivě vysvětlit, soudu nedovolily jeho verzi uvěřit. Proti žalobci a věrohodnosti jeho příběhu svědčí objasnění žalobní námitky mířící do nesprávného tlumočení, které bylo vyvráceno při jednání dotazem na tlumočníka a které mělo za cíl zkreslit a snížit obsahovou hodnotu žalobcem poskytovaných informací. Žalobce nepředložil krajskému soudu žádné důkazy, které by alespoň částečně dokladovaly pravdivost jeho příběhu. V konkrétním případě tedy neměl krajský soud jinou možnost, stejně tak jako správní orgán, nežli posuzovat a vyhodnotit reálnost, pravdivost a přesvědčivost informací na základě žalobcovy výpovědi. V rozhodnutí NSS v Brně ze dne 30.9.2008, čj. 5 Azs 66/2008-70 se uvádí následující: „Pokud jde o břemeno důkazní, to je již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V mnoha případech však musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel ani žalovaný schopen doložit či vyvrátit určitou

skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele.“

Vzhledem ke skutečnostem popsaným v tomto odůvodnění i krajský soud uzavřel, že příběh žalobcem předestřený správnímu orgánu je příběhem – s ohledem na rozpory ve zcela zásadních údajích - účelově vymyšleným. Skutečnosti, pro které žalobce z Tuniska fakticky odešel a které jej přivedly do řízení o udělení mezinárodní ochrany, se soudu nepodařilo rozkrýt. Je nicméně přesvědčen, že předložená verze příběhu za dané situace nezakládá možnost udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Byl-li vstup žalobce veden potřebou legalizovat si pobyt na území České republiky, pak k tomuto účelu měl využít zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. V smyslu obsahu § 13 zákona o azylu nebyla v daném případě žádná tvrzení ze strany žalobce činěna. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů (konkrétních zpráv a informací – přesně citovány v napadeném rozhodnutí a to i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit) pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a posoudil neudělení azylu podle tohoto ustanovení v mezích stanovených zákonem. Ani v tomto směru se správní orgán neodchýlil od současné soudní judikatury (např. rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004 či ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55).

Při posuzování otázky naplnění důvodů pro možnost udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak předpokládá ust. § 14a a § 14b zákona o azylu, správní orgán zkoumal, zda-li na žalobce uvedené důvody nesplňuje. Obsah ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu v sobě prakticky zahrnuje dřívější úpravu spočívající v tzv. překážce vycestování. V této úvaze vyšel správní orgán jak z informací žalobce, tak zejména z již výše zmiňovaných zpráv. Ani v tomto závěru neshledává krajský soud žalobní námitku důvodnou. Je nutné připomenout, že žalovaný nevycházel toliko z obsahu zpráv z „amerických zdrojů“, nýbrž hodnotil obsah Výroční zprávy HRW a stejně tak informace ČTK. Situaci v Tunisku tak posuzoval na základě informací ze tří na sobě nezávislých a věrohodných zdrojů. Otázce bezpečného návratu žalobce do Tuniska tak, aby jeho realizací nebyla ze strany České republiky porušena zásada non-refoulement, se správní orgán věnoval s maximální pečlivostí a své úvahy včetně obsahu konkrétních zpráv přehledně zaznamenal na straně sedmé a osmé přezkoumávaného rozhodnutí. V textu zachytil nejpodstatnější „výtah“ obsahu již výše uvedených zpráv, které zejména popisují vývoj v Tunisku po tzv. „jasmínové revoluci“ a obecně lze říci, že po pádu bývalého režimu Tunisko prošlo výraznými

změnami s cílem stát se demokratickým státem. Správní orgán z uvedených informací popsal zásadní kroky tuniských státních orgánů a představitelů země, z nichž je tato snaha patrná. Jistěže se takováto přeměna nemohla obejít a neobešla bez doprovodných negativních vlivů (např. nedůvodná odsouzení, dílčí násilí, korupce, zvýšená kriminalita), nicméně z postojů vlády vyznívá snaha po jejich efektivním řešení (amnestie pro politické vězně, ratifikace Mezinárodní dohody o ochraně osob před nuceným zmizením, přistoupení k Opčnímu protokolu k Dohodě proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení a trestání, přistoupení k Druhému opčnímu protokolu k Mezinárodní smlouvě o občanských a politických právech, reformy soudního systému, umožnění činnosti mezinárodních lidsko-právních organizací apod.). V ostatním by krajský soud i v při posouzení této otázky toliko opakoval odůvodnění žalovaného. Závěr správního orgánu, že žalobce nesplňuje důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak umožňuje ust. § 14a zákona o azylu, krajský soud podporuje a tento závěr opírá o rozbor žalobcova případu ve vztahu k informacím o zemi původu tak, jak již zachytil v tomto odůvodnění. Tvzení ve smyslu § 14b zákona o azylu činěna nebyla.

Po celkovém zhodnocení příběhu žalobce s přihlédnutím k situaci v zemi původu krajský soud uzavřel, že správní orgán posoudil příběh žalobce z hlediska taxativně zákonem vymezených podmínek pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu či formou doplňkové ochrany způsobem naprosto zákonným. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl v žalobě a následně stejně tak ani v řízení před krajským soudem takové skutečnosti, které by závěr rozhodnutí žalovaného zpochybnil, dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za čtyři úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: a) převzetí a příprava zastoupení; b) doplnění žaloby, c) replika k vyjádření žalovaného ze dne 31. 10. 2012 a d) účast na jednání soudu dne 23. 1. 2013. Za úkony sub a) – c), které byly učiněny do 31. 12. 2012, činila odměna za jeden úkon právní služby 2.100,-Kč. Od ledna 2013, kdy proběhlo soudní jednání, činila odměna za jeden úkon právní služby již 3.100,-Kč. Výše náhrady hotových výdajů zůstala novelou vyhlášky shora nedotčena, tudíž za čtyři úkony právní služby po 300,-Kč za jeden úkon činí celkem 1.200,-Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) odst. 3, § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif]. Krajský soud tak ustanovenému zástupci žalobce přiznal odměnu za čtyři úkony právní služby ve výši 9.400,-Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 1.200,-Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 10.600,-Kč. Tuto částku navýšil o 21% z titulu platby DPH o 2.226,-Kč na výsledných 12.826,-Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet vymíněný advokátem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 30. ledna 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně